

HAKAN BIÇAKCI

Apartman Boşluğu

i l e t i ŝ i m

“Bu gezegende korkmamız gereken tek yaratık insandır.”

C.G. Jung

“İnsanın en büyük dūşmanı, doğrudan doğruya kendisidir.”

Cicero

BİRİNCİ BÖLÜM

Eski Ev

Hareketsiz balıklar, bundan 3 sene 7 ay 12 gün 6 saat 23 dakika 8 saniye önce cart kırmızıya boyanarak kurumaya bırakılmış olan yuvarlak, ahşap, soluk renkli, geniş tepside yana yatıyorlar. Duygusuzca birbirlerine sokulmuşlar. Kaygan, nemli, gümüşümsü derilerinin soğuk teması, kendi iradeleriyle değil, bir dış müdahale türü olarak insan eliyle sağlanmış. Islak ve yaşayan gezegenin yosunlu derinliklerinden koparılarak kuru ve ölü medeniyetin cereyan yüklü spotlarının altına dizilmişler. Tozlu yüzgeçleri işe yaramıyor. Kuru solungaçları çalışmıyor. Bir zamanlar sonsuz olan hava tamamen tükenmiş. Tuzlu dalgaların hayat dolu akıntısının dışına çekilen ağızları sonuna kadar aralanarak suratlarını nefes kesici bir dehşet ifadesine boğmuş. Çeneleri kassılmış. Korkuyla yuvarlanmış donuk gözleri, tepelerindeki karanlığın içinde huzursuzca sallanan çıplak ampule dikilmiş. Ampule bakmayan diğer gözleriye tepsinin kırmızıya boyanmış kıymıklı karanlığına saplanmış. Balıkların ölüm anındaki korkularının toplamıyla genişleyen ampul, ne gelenin dipsiz karanlığını içine alıyor ne de bu yabani karan-

lığın içine sızıyor. ığırtkan ışıkları kendi içinde yankılanıyor. Sadece altındaki tepsinin üstündeki bir örnek balık leşlerini aydınlatıyor.

l balıkların kırmızı, yuvarlak, ahşap gezegeninin kenarında küçük bir delik var. Deliđin arkasında ampulün aydınlatamadığı tanımsız, hareketsiz ve kasvetli bir boşluk... Balıkların ve insanların dünyasının dışına açılan bir geçit, bilinmeyen boyuta uzanan bir koridor, kaçacak bir delik... Ancak balıklar fırsatı çoktan kaçırmıő. Birkaç tanesinin ağzı hl hareket ediyor. Yavaőlatılmıő bir görüntü... Bazılarında belli belirsiz yaőam belirtilerine rastlanıyor. Fakat sonlarının gelmiő olduğu gerçeği, kasılmıő ağzları kadar açık.

Duruőu kambur, bakıőları őaőı balıkçının kılçıklı sesi, karanlık őehrin ıssız köőesinde pırl pırl parlayan l balık pullarının üzerinde duyuluyor: “Abi balıklarım taze, hangisinden vereyim?” Sonra mavi renkli plastik maőrapadan bir seferde atılan deniz suyu, bir önceki hayatı hatırlatan sert bir tokat gibi çarpıyor tepsideki balık istifine. Hayatta olanların ölümünü haince erteleyerek, ölmüő olanların cesedini parlatıp tazeleyerek. Koparıldıkları gezegeni özetleyen bu ıslak ve tuzlu tokatla kendine gelen birkaç balığın ömrü birkaç dakika daha uzuyor. Gittikçe yođunlaőan balık kokularının arasından gelen kılçıklı ses yeniden duyuluyor: “Abi balıklarım taze, hangisinden vereyim?”